

Afacan Dedektifler

At Çiftliğinde

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

4.
Baskı

erdem
çocuk

8+

Afacan Dedektifler At Çiftliğinde

Afacan dedektifler at çiftliğinde!
Uzman dedektifler dikkat!

Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız.

At çiftliğinde yangın, turnuvada entrikalar,
at yarışlarındaki hileler...

Bütün bunları ortaya çıkarmaya ne dersiniz?

Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir.

Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli
bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. Deniz Fenerinde
2. Ağaç Evde
3. Okulda
4. Futbol Kulübünde
5. At Çiftliğinde
6. Hayalet Adasında
7. Midilli Kulübünde
8. Hayvanat Bahçesinde
9. Harabe Kalede
10. Tatil Kampında

ISBN: 978-975-501-667-2

9 789755 016672

www.sediryayinlari.com

₺ 7,00

Afacan Dedektifler
AT ÇİFTLİĞİNDE

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Ines Markowski

erdem
çocuk

ISBN 978-975-501-667-2

Lesefix Ratekrimis - Tatort Reiterhof
© 2006, Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyonu: Gisela Dürr
İç illüstrasyon: Ines Markowski

Afacan Dedektifler At Çiftliğinde
© 2007, Gondrom Verlag GmbH
© 2012, Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012, Sedir Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Baskı: Pasifik Ofset Cihangir Mah.
Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok
Avcılar/İstanbul Tel: 0212 412 17 77
Matbaa Sertifika Numarası: 12027

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2013 (3000 adet)
IV. Baskı: İstanbul, 2015 (3000 adet)

erdem
çocuk

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, No: 44-46
Başakşehir 34490 İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

1. OLAY ESRARENGİZ YANGIN

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: ESRARENGİZ YANGIN.....	5
2. OLAY: YORGUN ATLAR.....	16
3. OLAY: AT YARIŞI.....	29
4. OLAY: ÇALINAN KASA.....	40
5. OLAY: HİLELİ YARIŞ.....	51
6. OLAY: YANLIŞ ARABACI.....	66
7. OLAY: KAYBOLAN AT.....	77

Address: [Illegible text]

Phone: [Illegible text]

1. [Illegible text]

2. [Illegible text]

3. [Illegible text]

4. [Illegible text]

5. [Illegible text]

6. [Illegible text]

7. [Illegible text]

8. [Illegible text]

1. OLAY

ESRARENGİZ YANGIN

Atlar hızlı hızlı soluyordu. Mari ise huzursuzca ileri geri dolaşıp duruyordu. Birazdan atla yapacakları ilk gece gezintileri başlayacaktı. Ada, Tina ve Karo bu hafta sonu gezilerinden birine katılmış, anlata anlata bitirememişlerdi.

Atlarla uzun bir yolculuğa çıkıp biraz da esrarenğiz ve karanlık ormanlarda gezmek çok heyecan vericiydi.

Allah'tan binicilik öğretmeni Manu, yanına çoban köpeğini alıyordu. Sürekli bütün grubun etrafında dönüp duruyor ve grubun bir arada olmasını sağlıyordu. Geceleri de yanlarından hiç ayrılmamış ve onlar uyurken nöbet tutmuştu.

Tina:

- Manu nerede kaldı, diye sordu.

Karo:

- Biraz önce büroda gördüm. Arkadaşı gelmiş. Ya da en azından kırmızı arabası kapının önündeydi.

Ada:

- Gidip bakabiliriz, diye teklif etti.

Mari onu takip etti. Arkadaşlar Manu'nun bürosuna yaklaştıklarında içeriden sesler geldiğini duydular.

- Satmıyorum. Arazinin inşaata uygun olup olmadığı umurumda değil!

Ada ve Mari açık pencereden Manu'nun bir aşağı bir yukarı yürüdüğünü gördüler.

Masada arkadaşı Tom, elinde karanfil sigarasıyla oturuyordu.

- Finansal durumumuzu bir düşün. Şu harap kulü-
beyi ve eski samanlığı yıkıp araziyi parsellere ayırırsak
iyi para kazanırız, diye ısrar ediyordu. Bir yandan da
kokusu dışarıya kadar gelen o garip sigarasını içiyordu.

- Hayır, anla beni. Bu eski eve kalpten bağlıyım.

- Fakat...

Ada ve Mari geri çekildi.

Karşılarına çıkan Karo:

- Eee, diye sordu.

Ada tam anlatmaya başlayacaktı ki Manu çıkageldi.
Çok öfkeli görünüyordu.

- Hadi atlara binin, dedi ve kendisi de ata bindi.

Küçük grup büronun yanından doğru yavaş yavaş
ilerlemeye başladı.

Tom, kapıya yaslanmış sevinçle havlayan Toto'ya bir
köpek keki attı. Tom geldiğinde Toto da onun yanından
ayrılmazdı. Ama bugün bir koruma içgüdüyle o da
gruba katıldı.

Atlar keyifle ormandan geçiyorlardı. Yaprakların

arasından son ışık hüzmeleri görünüyordu. Büyük bir çayıra ulaştıklarında Manu dörtnala gitmeyi teklif etti. Kızlar bunu ikiletmedi tabii.

Yavaş yavaş hava kararıyordu. Epeydir yoldaydılar ve yorgun düşmüşlerdi.

Atlar da yavaşlamıştı. Tam bir saat sonra kamp yerlerine ulaştılar. Karanlıkta eski ev ve samanlık neredeyse görünmüyordu. Biraz esrarengiz de denebilirdi aslında.

Önce atların eyerleri çözüldü ve atları kurulamak için samanla ovuşturdular. Bunda esrarengiz bir şey

yoktu ve kızlar kıkırdayarak birbirlerine saman atmaya başladılar. Sonra atlarının yularını takıp onları çayıra saldılar. Ondan sonra sıra kendilerine gelmişti.

Manu'nun uzmanlığı ve önderliğinde taşlarla yuvarlak içine alınmış yerde odunları yakarak sosis pişirdiler ve köze patates attılar.

Yemekten sonra Ada arka tarafta çimlerin üzerine bıraktı kendini.

- Ne kadar güzel. Yıldızlarla dolu gökyüzüne bir bakın, dedi.

- Bu gece dışarıda yatalım mı, diye sordu Karo.

Herkes bu fikirden etkilenmişti. Ateşi kumla söndürüp uyku tulumlarının içine girdiler. Çok zaman geçmeden herkes uyumaya başlamıştı. Mari, aniden uyandı. Biraz önce bir ses mi duymuştu? Ayak sesleri... Birisi mi yaklaşıyor gizlice? Korkuyla yerinden fırladı. Orada bir şey vardı. Diğerleri gönül rahatlığı içinde uyuyorlardı. Sadece Toto, Manu'nun yanından ayrılmıştı. Biraz ileride kısa bir havlama duydu.

Mari:

- Pek korkmuş gibi havlamıyor. Havlaması daha çok sevinmiş gibi geldi. Demek beni Toto uyandırmış, diye düşündü ve rahatladı.

Tekrar rüya görmeye başladı. Atla son sürat büyük bir bozkırdan geçiyordu. Atı sevinçle kişniyordu. Kişneme giderek daha fazlalaşıyor, korkuyla ve köpek havlamasıyla karışık...

Mari ikinci defa gözlerini açtı. Kişneme sesleri sustu. Olduğu yerde doğrulup oturdu. Gördüğü manzara kalbini durduracaktı.

- Çabuk uyanın! Yangın var, diye bağırmaya başladı.

Diğerleri de hemen uyanmıştı. Samanlık alev alev yanıyordu. Alevler eve de sıçramıştı. Birkaç saniye sonra herkes ayaklanmıştı.

Karo:

- Düşünsenize biz orada yatacaztık, diye fısıldadı. Bütün vücudu titriyordu.

Manu, sırt çantasını ararken,

- Cep telefonum nerede ki, diye sordu.

Sonunda telefonunu buldu ve itfaiyeyi çağırdı.

Kızları sakinleştirmek için,

- Birazdan gelirler. Çabuk eşyalarınızı toplayın ve rüzgâr yön değiştirirse otlığa doğru gidin. Allah'tan samanlıktan epey ileride. Atlar emniyette, dedi.

Şaşkın bir hâlde başını sallıyordu.

- Nasıl olabilir böyle bir şey? Ateşi tamamen söndürdük, diye tekrarlayıp duruyordu.

Kızlar itirazsız işe koyuldular. Sadece Mari öylece durup alevlere bakıyordu.

Ada:

- Yardım et, diye bağırdı ama Mari hiç tepki vermiyordu.

- Sağır mı oldun?

Sonunda dönüp baktı.

- Biliyor musun? Bir ses beni uyandırdı ama ben Toto zannettim. Şimdi o kadar emin değilim. Burada biri vardı belki de.

Ada heyecanla,

- Birisi yangın mı çıkardı?

Mari, evet anlamında başını salladı.

Ada, nefes bile alamıyordu neredeyse.

- Kim olabilir, diye sorabildi sadece.

Mari:

- Ben birinden şüpheleniyorum. Gel, bir şey bulabilecek miyiz bir bakalım.

İki kız ellerine cep lambalarını alıp geniş bir açı çizerek diğer taraftan samanlığa doğru yürüdüler. Gerçekten de araba lastiği izleri vardı.

Ada:

- Burada birkaç dal kırılmış. Daha çok taze belli. Bazıları kırmızı, boyaya benziyor, dedi.

Sonra itfaiyenin sirenlerini duydular.

Mari eğilerek yeri daha dikkatli incelemeye çalıştı. Bütün izler silinmeden acele etmeliyiz. Burada samanlığa kadar giden damlalar var.

Yere o kadar eğildi ki burnu az daha yere değiyordu.

- Benzin kokuyor! Ve sanki... Tarçın? Ne olabilir bu? Mendilin var mı? Sanırım ben çok önemli bir şey buldum.

Ada, ona bir mendil verdi ve soran gözlerle arkadaşına baktı.

Mari eğildi ve mendille yerden bir izmarit aldı.

- Şeye benziyor, diye mırıldanıp yeniden kokladı.

Sirenler giderek daha da yaklaştı ve ilk itfaiye arabaları görüldü. İki arkadaş hemen diğerlerinin yanına koştu. Ateşin sönmesi uzun sürmüştü.

Manu sürekli,

- Nasıl oldu bu, diye mırıldanıyordu.

Yanında duran itfaiyeci:

- Bunu henüz söyleyemeyiz. Belki de kamp ateşi tamamen sönmemişti ve bir kıvılcım sıçradı.

Mari ve Ada birbirlerine baktılar.

Mari kendinden emin bir sesle,

- Hayır. Burası kundaklandı ve ben kim olduğumu bildiğimi zannediyorum.

Herkes ona bakıyordu.

Tina ve Karo tek bir ağızdan,

- Nereden bilebilirsin ki, diye sordular.

SORU: Mari'nin neden bu kadar emin olduğunu biliyor musun?

2. OLAY

YORGUN ATLAR

Mişa, avludan kabinlere doğru giderken yanından bir motosiklet geçti. Sürücü, ahırın önünde durup motoru durdurdu ve kaskını çıkardı.

Mişa ŐaŐırmıŐtı.

- Andi, ne zaman motosiklet aldın?

- Merhaba Mişa. Daha dün aldım, yepyeni.

Mişa, hayranlıkla motosikletin etrafında dönüyordu.

- Harika. Karolin'in arkadaŐının motosikletini almayacak mıydın?

- Evet, ama sonra kendi kendime paraya kıyayım, dedim.

Mişa başını salladı.

- Harika ama daha sonra bakarım. Antrenmana gitmem gerek, dedi.

At üzerinde akrobasi hareketleri yaptıran öğretmen Karolin de karŐılarından geliyordu. Öğrencisini selamladı:

- Merhaba Mişa!

- Merhaba Karolin! Birazdan hazırım. Hemen üzerimi değiştireyim.

- Mişa, bana bir iyilik yapıp Bay Müller'i de getirir misin? Biraz önce bir ders iptal edildi. O da bugün ahırda duruyor. Yularını takmana Andi yardım eder.

- Ben yalnız da yaparım. Andi'nin yardımına ihtiyacım yok.

- Peki, ben de sonra bakarım.

Mişa, eğitim atı Bay Müller'i almak için ahıra gitti. Andi, motosiklet ceketini çıkarıp iş tulumlarını giymişti. Atların bakımından sorumluydu.

- Çok kazanılmıyor ama gerçekten çok severek yapıyorum, diyordu her zaman.

Andi, yemlerin olduğu depoya gitmişti. Mişa içeri girdiğinde büyük mavi çuvallardan, atlar için güçlendirici yem alıp el arabalarına koyuyordu.

Karolin, Bay Müller'i yular takıp parkura götürün Mişa'dan memnun kalmıştı.

Şimdi yapılması gereken tek şey, Mişa'nın haftalardır hazırlandığı büyük turnuvaya yoğunlaşmaktı.

- Üç hafta sonra turnuva başlıyor. Hareketlerinden genel anlamda memnunum. Yalnız değirmen hareketi daha tam olmamış. Aslında C-görevi için yarım değirmen yeterli ama bütününü de yapabileceğinden eminim.

Karolin konuşurken Mişa da Bay Müller ile birkaç tur atıyordu. Ondan sonra hareketlere başladı. Mişa galop ritmiyle giderken dizginleri tuttu, bacaklarının

üzerine atladı, sağ bacağını yukarı salladı ve kemerin arkasındaki eyere oturdu.

Karolin, cesaret verici bir edayla gülümsedi. Mişa bayrak hareketine iyice hâkimdi artık. Fakat değirmen hareketinde biraz eksikliği vardı.

Bu çalışmada mutlaka olması gereken dördüncü aşamayı tam yapamıyordu.

- Mişa, kendini işine ver, diye bağırdı Karolin.

- Demek burada!

Bu sesle çalışma kesilmişti. Mişa'nın babası öfkeyle kapıda belirmişti.

- Bu spora devam etmemeni söylememiş miydin sana! Gerçek erkeklerin burada işi olmaz, diye bağıırıp Mişa'ya doğru yürüyerek onu attan aşağı indirdi.

- Ciddi olamazsınız!

Karolin, aynı Mişa'nın babası gibi kontrolden çıkmıştı.

- Çocuğu bu şekilde attan indiremezsiniz!

- Hem de nasıl indiririm! Ben onun babasıyım.

Karolin, biraz daha diplomatik bir yol denemeye çalıştı.

- Dinleyin Bay Burmester. At üzerinde akrobasi ille de kızların işi değildir. Bu sporu yapan birçok erkek var. Çocukların vücut hareketlerini eğitiyor. Konsantre olmayı ve belirli bir hedefe yönelik çalışmayı öğreniyorlar.

- Saçma, kimi ilgilendirir ki bu!

Bay Burmester, oğlunu kaba bir hareketle kolundan tutup salondan dışarı doğru sürükledi.

Karolin, gerçekten çok hiddetlenmişti.

- Bay Burmester 21. yüzyılda yaşıyoruz. Bugün artık kızlar futbol oynar, erkekler de akrobasi hareketleri yaparlar.

Babası, onu avludan otoparka doğru sürüklerken Mişa, tepinip bağıırıyordu. Oğlunun kıyafetlerini giyinme odasından almasına izin vermişti.

Ahırda çalışan Andi'yi, tarla yolunda boş mavi çuval- lar ile dolu el arabasını taşıırken gören Mişa ona seslendi:

- Andi!

Fakat Andi onu duymamıştı. Yürümeye devam etti. Mişa, babası tarafından zalimce arabaya bindirilmiş ve istemediği hâlde çok sevdiği çiftliği terk etmek zorunda kalmıştı.

Aradan iki hafta geçti.

At çiftliğinin sahiplerinden Valta merakla Karolin'e sordu:

- O zamandan beri Mişa'yı görmüyor musun?

Karolin üzgün bir hâlde başını salladı.

- Görmedim, konuşmadım. Doğruyu söylemek gere-

kirse oğlanı merak ediyorum. Bu işi canı gibi seviyordu, diye cevap verdi.

İkisi kara kara düşünerek avludan ahırlara doğru bakmaya başladılar.

Karolin kısa bir ara verdikten sonra,

- Hazır laf açılmışken atlarla ilgili de endişelerim var. Son günlerde çabuk yorulduklarını fark ettim. Sanki hasta gibiler, dedi.

Valta dikkat kesilmişti.

- Ama bu olamaz. Bütün atlar çok kaliteli yemlerle besleniyorlar ayrıca en iyi ve en pahalı güçlendi-

rici yem veriyoruz. Veteriner özel olarak hazırlıyor. Beyaz çuvallar. Biliyorsun ya. Ucuz beyaz yemler değil. Yanılmadığından emin misin?

- İlk başta ben de öyle düşündüm. Ama kesinlikle eminim. Özellikle de Bay Müller birkaç sene yaşlanmış gibi.

İşini bitirip yeni motosikletine atlayan Andi:

- Karolin bugün eve gitmiyor musun, diye sordu.

- Eyerimle ilgilenmek istiyorum biraz.

- O zaman ahırları kilitlemeyeyim mi?

Normalde her zaman en son o ayrılır ve her yerin kilitleyip kilitlemediğini kontrol ederdi.

- Kilitleme, biraz daha zamana ihtiyacım var. Ben her yerin kilitlendiğini kontrol ederim, dedi.

Andi veda etti:

- O zaman yarın görüşürüz.

Karolin, Andi'nin motosikletle gidişini seyretti. Tekrar eyeri ile ilgilenecekti ki tarla yoluna yakın bir yerde bir karaltı gördü. Çiftliğe doğru ilerliyordu.

- Bu da kim?

Karolin alaca karanlıkta bir şey göremedi. Karaltı büyük çimenlerin arasında kaybolmuştu. Bastırılmış bir çığlık gibi bir şey duydu. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Karaltı tekrar ayağa kalkmıştı. Yavaş ve topallayarak çiftliğe doğru ilerlemeye başladı.

Karolin ise saklanmaya karar verdi. Burada ne olup bittiğini öğrenmek istiyordu. Ahıra gidip kapıyı arkasından kilitledi ve eyer odasına saklandı. Pencereden bütün çiftliği izleyebilirdi. Merakla pencereden dışarı bakıyordu. Biraz öylece bekledi ama hâlâ bir şey görünmüyordu. Kendisini tuhaf hissetmeye başlamıştı. Bu karanlık gölge ne istiyordu? Akşamları çiftliğe kim gizli gizli giriyordu?

Bu iyiye alamet değildi.

Karolin avluya sürekli bakıyordu ama bir şey görünmüyordu. Aniden yem odasından sesler geldi. Bir gıcırta ve plump diye bir ses.

Karolin dikkatlice ahırdan geçti. Şu anda odanın tam önündeydi. İçeriden, sanki biri pantolonunu silke-

liyormuş gibi bir ses geliyordu. Bir adım daha atıp yem odasına baktı.

- Mişa! Sen?

Mişa korkuyla ayağa fırladı. Yüzü bembeyazdı.

- Allah aşkına söyler misin burada ne yapıyorsun? Neden gizlice gelip pencereden içeri giriyorsun?

Karolin'in sesinde hayret ve öfke aynı oranda hissediliyordu.

- Gizlice gelip çalışıyorum. Turnuvaya katılmak istiyorum. Bay Müller'e bindiğim için para da ödeyeceğim. Ama haftalığımyı alıncaya kadar beklemem lazım.

Mişa utanarak önüne bakıyordu.

- Bana neden söylemedin?

- Seni de karıştırmak istemedim. Babam seni dava ederdi.

Karolin iç çekerek,

- Ah Mişa, gizlice antrenman yapamazsın ki. Ben de Bay Müller'in neden bu kadar yorgun olduğunu merak ediyordum.

Mişa korkuyla baktı.

- Bunun böyle olmasını istememiştim. Çok uzun çalışmadım, dedi.

Eğilmişti ve sanki acıyormuş gibi dizini ovuşturuyordu.

- Ama antrenman bitti zaten. Dizim çok acıyor, diye inledi.

- Ne yaptın, diye sordu Karolin.

Mişa pantolonunu yukarı sıyırdı. Dizine kan oturmuştu.

- Ayy nasıl oldu bu?

- Biraz önce düştüm.

Karolin biraz önce garip şahsın bir an için kaybolup sonra tekrar ortaya çıktığını hatırladı.

Mişa anlatmaya devam etti:

- Orada beyaz, güç veren yemlerden oluşan büyük bir çuval vardı. Takılıp düştüm. Bugün benim şanssız günüm. Bay Müller'e zarar verdiğimi bilseydim buraya asla gizli gelmezdim. Özür dilerim, dedi.

- Önemli değil Mişa. Aslında kabahat babanın. Belki bir çözüm bulabiliriz. Bay Müller ile ilgili konunun senin

akşam antrenmanlarıyla ilgili olup olmadığından emin değilim. Diğer atlar da yorgun. Ne olduğunu bir bilebilseydim! Sanki yeterince yiyecekleri yok.

Mişa, düşünceli bir şekilde,

- Aaa tabii. Ben bir şeyden şüpheleniyorum, dedi.

SORU: Burada neler olduğunu sen de biliyor musun?

3. OLAY

AT YARIŞI

Beti'nin dayısı Şehre ziyarete gelmişti.

- Burada kaybolmak işten bile değil, diye gülerek kendini kanepenin üzerine bıraktı.

Beti'nin annesi gözlerini devirdi. Onun kk kardeŐiydi ve hâlâ onu çocuğu gibi yetiŐtirmesi gerektiğine inanıyordu. Dayı tam keyifle yayılmaya başlamıştı ki ona,

- Ayakkabılarını masadan uzak tut, diye çıkıştı.

Dayı i çekerek,

- Annen bazen hayatı insana zorlaŐtırıyor değil mi Beticim, diye sordu.

Beti, gülmeye başladı. Dayısının gelmesine çok seviniyordu. Çünkü dayısı güney Almanya'da kk bir köyde yaŐıyordu ve Berlin gibi çok uzak bir yere arabayla kırk

yılda bir geliyordu. Trenleri pek sevmezdi.

- Direksiyonda kimin oturduğunu nereden bileyim, derdi hep.

Dayısı geldiğinde Beti ile çok güzel vakit geçiriyorlardı. Bir keresinde Aleksderplaz'daki televizyon kulesinde bir lokantaya gidip yemek yemişlerdi. Orada sıcak çikolata içip şehri tepeden seyretmişlerdi. Bir başka sefer hayvanat bahçesindeki akvaryuma gittiler. Orada, karanlıkta parlayan derin deniz balıklarının bulunduğu ayrı bir bölüm vardı.

Bu seferki ziyareti için de dayısı özel bir program yapmıştı.

Sevinçten bacağına vurarak,

- Beti, bugün Hopegarten'a gidelim, dedi.

Hopegarten mi? Beti, hemen yüzünü astı. Ne yapacaklardı ki orada? Berlin'in doğusunda bir yerdi ve göreceк heyecanlı bir şey olsa mutlaka bilirdi.

Ama dayısı vazgeçeceğı benzemiyordu.

- Bugün orada büyük at yarışları var. Her ayın ilk

pazarı Almanya'nın en hızlı atları birbirleriyle yarışıyorlar, diye açıkladı.

Beti ikiletmedi. Sevinç çığlıkları atarak dayısını kapıya doğru sürükledi.

Hopegarten'daki metro istasyonundan indiklerinde müthiş bir kalabalıkla karşılaştılar. Eskiden at yarışları soyluların eğlencesiydi. Bugün İngiltere'de bu anlayış hâlâ devam ediyordu.

Askot'taki meşhur yarışlara gidebilmek için bayan-

ların çok şık bir şapka takması gerekir. Aksi takdirde içeri bile giremezlerdi. Ama Hopegarten'da öyle değil... Gerçi birkaç tane çok şık giyimli misafir oluyordu ama onlar da şeref tribününde otururlardı.

Beti, bunu hiç anlamıyordu. Dayısı ve diğer ailelerle birlikte çimlerin üzerinde oturup bir sonraki yarışı beklemek çok daha eğlenceli geliyordu ona. Dayısı önce atlara bakmak gerektiğini anlattı. Atlar, jokeyler tarafından aynı yerde daire çizerek gezdiriliyordu. Bu işten anlayanlar ise kenarda durup atların kas yapılarını, cinsini ve gözlerini inceliyorlardı.

Dayısı:

- Gözler çok önemlidir. Ruhun ve midenin aynasıdır. Donuk gözlü bir ata sakın binme. Mutlaka hastadır. Çok da parlak olmamalıdır. Bu da atın çok vahşi olduğunu gösterir. Onu başlama kabinine bile götüremezsin, diye anlatıyordu.

Bazı insanlar, bahislerin oynandığı küçük kulübeye gidip herhangi bir at seçilebiliyordu. O ata ne kadar az

kişi bahis oynadıysa at kazandığında o kadar çok para kazanılıyordu. Beğenilen atın ilk üçe girmiş olması da bir seçim kriteriydi. O zaman daha az riskli olduğu için daha az kazanılıyordu.

Beti'nin anlamadığı daha karışık sistemler de vardı. Yarışların bu kısmından çok, Beti ve dayısını atlar ilgilendiriyordu.

Yarışların başladığı megafondan anons edilince herkes yarış pistine koştu. Atların koşuya başladıkları yer oldukça uzaktaydı. Ama sunucunun önünde bir monitör olduğu için her şeyi kolaylıkla takip ediyordu. Seyircilere sürekli bilgi veriyordu. Başlama işareti verildiğinde atlar çılgın bir tempoyla yuvarlak pistte koşmaya başladılar.

Tribünlerden veya çimenlik alandan geçerlerken herkes hayranlıkla ayağa kalkıyordu. Küçük jokeyler önlerinden hızla geçerken seyirciler favorilere tezahürat yapıyordu. Yarışın tamamı sadece birkaç saniye sürüyordu.

Daha sonra kazananlar için tören yapılıyordu. Ondan

sonra bütün bu uygulama başka atlar için yapılıyordu.

İkinci yarışlardan sonra Beti:

- Şimdi bu işlerin nasıl olduğunu biliyorum artık, dedi.

Dayısı ona sosis ve limonata büfelerinden limonata ısmarlamıştı.

Beti, çok heyecanlıydı. Atları yakından görmek ve dayısıyla o heyecanı yaşamak çok güzeldi.

Beti dayısını, atların daire çizerek dolaştıkları yere doğru çekiyordu.

Hepsinin çok güzel isimleri vardı. Mesela “Kara Rüzgâr”, tüyleri parlayan çok güzel siyah bir aygırdı. Veya “Kırmızı Zora” kızılkahve, çok yumuşak gözleri olan bir kısrak...

Beti kıkırdayarak,

- Bunu daha farklı hayal etmişim, dedi.

Bu ismi çocuk kitaplarından tanıyordu.

Atlardan bir tanesi Beti’yi özellikle etkilemişti. “Gri Yıldırım”. Biraz üzgün duruyordu ama kulaklarının arkasında komik beyaz lekeleri vardı.

Etraftaki insanların onun hakkında aşağı-

layıcı konuşmaları Beti'yi çok öfkelenmişti.

- Favorim bu at. Onu neden küçümsüyorlar, oysa çok sevimli görünüyor, dedi.

Dayısı gülümseyerek,

- Yarışı kazanması için sevimli olması yeterli değil. Görmüyor musun hareketleri ne kadar cansız, kimse onun kazanacağına inanmaz, dedi.

Beti, atı çok sevdiği için buna çok üzüldü ve o atı destekleyenin olup olmadığını merak etti. Dayısı onun merakını gidermek için gişeye gidip sordu ve biraz sonra geri gelip,

- Senin atın yarışı kazanacağına inanan sadece bir kişi varmış, dedi.

Yarışın başlamasına on dakika kadar zaman vardı. Beti yarışın başlangıcını uzaktan seyretmek istemiyordu.

Dayısına,

- Ben şimdi gelirim, dedi ve başlama kabinlerine doğru yürüdü.

Dayısı ona oraya gitmenin yasak olduğunu söylemişti

ama etraf ağaçlık ve çalılarla kaplı olduğu için gizlice yaklaşmanın bir yolunu bulurum diye düşündü.

Gizlice ahırların yanından geçerken jokeylerin atları başlama noktasına götürdüklerini gördü. Gri Yıldırım, diğerlerinin arkasından ağır ağır ilerliyordu. Beyaz lekelere kulaklarının arkasında parlıyordu.

Birdenbire jokeylerden biri durarak,

- Bir şey unuttum. Siz önden gidin, dedi.

Kural hatası yapılmaması için gözlemci olarak orada bulunduğu anlaşılan, üniformaya benzer bir ceket giymiş olan adam:

- Olmaz, diye karşı çıktı.

Yanında aynı ceketten giymiş daha zayıf bir adam duruyordu.

- Tamam, Boris, sen git ben buna bakarım, dedi.

Beti, jokey ve zayıf adamın diğerleri köşeden dönünceye kadar beklediklerini gördü. Birden çok heyecanlı

hareketlerle Gri Yıldırım'ı yoldan geri çektiler. Şaşkın bir hâlde durdu. Beti, Gri Yıldırım'ı ahırlardan birinin arkasına götürdüklerini gördü. Birkaç saniye sonra öbür taraftan tekrar çıktı. Jokey hızla gruba yetişti. Beti, Gri Yıldırım hızla giderken yelesini salladığında arkadan gri tüylerini gördü. Zayıf adam arkalarından koşarak takip ediyordu.

Beti, artık başlama kabinlerine değil, acele tribünlere yetişmek istiyordu. Dayısı ona seslendi ama o, dinlemedi bile. Sunucunun bulunduğu gözetleme kulesinin merdivenlerini tırmanmaya başladı.

Beti soluk soluğa yukarı ulaştığında sunucu:

- Allah Allah! Senin ne işin var burada, dedi.

Beti:

- Yarışları durdurmalısınız. Burada bir hile yapıyor ve ben bunu ispatlayabilirim, diye bağırdı.

SORU: Kimin hile yaptığını sen de biliyor musun?

4. OLAY

ÇALINAN KASA

Mari, gişeden Met ve Julika'ya sesleniyordu:

- Allah'a şükür geldiniz!

Galloni Sirki şehre geldiğinden beri iki kardeş her akşam oradaydılar. Programı ezbere biliyorlardı ve artık misafir olarak ücret ödemedен girebiliyorlardı. Julika daha ilk akşamdan müdürün kızı Karla ile arkadaşlık kurmuştu.

İki kız her boş saniyelerinde beraber vakit geçirip atlar hakkında sohbet ediyorlardı. Met da aynı şekildeydi. Şov biter bitmez ahıra gidip orada görevli olan Tizano'ya ve kızlara yardım ediyordu. Atı kaşağılayıp yem veriyordu, nalları törpülüyordu ve ahırlara saman bırakıyordu. Kardeşinin hep hayalini kurduğu, onun

da Őimdiye kadar hep kucmsediği her Şeyi yapıyordu.

Ama yaptıkları iş gerçekten zevkliydi. Özellikle de Tizano ile birlikte daha zevkliydi. Anlattığı bütün hikyelerin kiŐneyen dört bacaklılarla ilgili olmasına rağmen onun yanındayken zaman uçup gidiyordu.

Mari, Met'e,

- Belki onunla konuŐabilirsin. Her Şeye itiraz ediyor, dedi.

Met aslında hemen ahırlara gitmek istiyordu ama merakla,

- Ne oldu ki, diye sordu.

Hepsi birden ayrı ayrı anlatmaya başladılar. Sirkin müdürü Fabrizio, Karla'nın babası, Karla ve Mari.

Met ellerini kalkan gibi havaya kaldırıp,

- Bir dakika, bir dakika böyle olmaz, diye bağırdı.

- Hepiniz birden konuşursanız söylediklerinizden tek kelime anlayamam!

Üçü, olanları müdürün anlatması konusunda fikir birliğine varmıştı.

- Kasa, bu gecenin hasılatıyla birlikte çalınmış. Bütün para yok oldu.

- Neyse ki bütün para değil. Ben kâğıt paraları daha önce alıp ana kasaya koymuştum, diye araya girdi Mari.

Fabrizio:

- Bunu şimdi mi söylüyorsun? Buna da şükür, bu yine de iyi bir haber, dedi.

Mari özür dileyerek,

- Şimdi aklıma geldi ama yine de 500 avro eksik, dedi.

Met:

- Hırsızın Tizano olduğu fikrine nasıl kapıldınız?

Mari:

- Onu kasaya gizlice girerken gördüm.

- Ayrıca geçen hafta zam istemişti. Galiba bunu kendi yapmaya karar verdi, diye ekledi Fabrizio.

Julika, hiçbir şey söyleyemiyordu. Şok olmuştu.

Met arkadaşını savunmaya başladı.

- Bu saçmalık. Tizano böyle bir şeyi asla yapmaz!

- Peki, o zaman kendini neden hemen karavanına kilitledi ve savunma yapmadı.

Diğerleri bir açıklama bekliyordu. Onlara göre bundan daha açık bir belirti yoktu. Fakat Met, farklı görüşteydi.

- Ona hemen şüpheyle saldırırsanız başka ne yapmasını bekliyordunuz ki? Arkadaşları olacaksınız ama onu hemen hırsızlık yapmakla suçluyorsunuz. Hayal

kırıklığına uğrayıp kendini geri çekmesi çok normal, dedi.

Herkes mahcup olmuştu, başlarını yere eğdiler.

Müdür çaresizce,

- Hırsızın kim olduğunu nasıl ortaya çıkaracağız, diye sordu.

Met:

- En iyisi bu konu hakkında artık konuşmamak. Konuyla ilgili ne kadar az şey bilinirse hırsızın kendini ele verme ihtimali bir o kadar fazla olur, diye açıklama yaptıktan sonra,

- Merak etmeyin. Hırsızını mutlaka bulacağım, diye söz verdi.

Bu sözleri söyledikten sonra Met topuklarının üzerinde dönerek Tizano'nun karavanına doğru yürümeye başladı. Kapıyı çaldı. İçeriden hiç ses gelmiyordu.

- Aç kapıyı Tizano, benim, Met, diye seslendi.

İçeriden çok üzgün bir ses:

- Sen de benim yaptığıma inanıyorsun değil mi, diye sordu.

Met vazgeçmedi.

- Kapıyı açıp beni içeriye almazsan gerçek hırsız hiç bulamayız, diye herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle bağırdı. Aklına bir fikir gelmişti.

Gerçekten de arkadaşı kapıyı açtı ve dışarı çıktı.

Met rahatlamıştı.

- İyi. Eğer burada saklanmaya devam edersen herkes senin gerçekten suçlu olduğunu düşünecek, dedi.

- Suçlu ben değilim!

- Biliyorum.

Met arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu.

- Şu anda bunu gerçekten yapanı kandırmamız lazım, dedi.

- Bunu nasıl yapacağız, dedi Tizano.

- Sorgulama yapacağız. Doğru soruları sorarsak bir şeyler bulmak o kadar zor olmaz.

Tizano tam ikna olmamıştı.

- Nasıl sorular olacak bunlar?

Met başaracağından emin bir gülümsemeye,

- Yapmama izin ver, göreceksin, dedi.

Bütün ekip Met'in istediği gibi çadırda toplanmıştı. Tizano ve müdürün ailesi ona inanarak bakıyorlardı ama diğerleri şüpheliydi.

Cambaz üçlü Katerina, Covanni ve Roberto kayıtsız bir şekilde masaya yaslanmışlardı. On yaşındaki bir çocuk olan Met'in bir şey bulacağına inanmıyorlardı. Palyaço Rafi, sanki bütün bunlar onu ilgilendirmiyormuş gibi, dört elmayla atma-tutma hareketi yapıyordu. Küçük hayvanların terbiyecisi Terza ne zaman yemek yeneceğini bilmek istiyordu.

Met onu sakinleştirdi.

- Hemen ama önce hepinize birkaç soru soracağım. En kolayıyla başlayalım: Hırsız olsaydınız parayla ne yapardınız?

Sinirli bir homurdanma yükselmeye başladı. Herkes suçsuzluğunu tekrarlayıp Met'in sorusunu terbiyesizce buluyordu.

Fakat sonra Tizano öne çıktı. Herkes zaten onu suçladığı için kaybedecek bir şeyi yoktu.

- Eğer yardımı olacaksa söyleyeyim. Geçen hafta zam

istedim fakat hâlâ cevap alamadım. Parayı ben çalmış olsaydım biriktirip büyükanneme hediye ederdim. Çok uzun zamandır balkonunu tamir etmek istiyordu, dedi.

Katerina:

- Çok tatlısın, diye bağırdı ve devam etti:
- Parayı ben çalsaydım yeni bir karavan alırdım!

Kardeşi Covanni:

- Bizimkine ne olmuş ki, diye sordu.

Roberto ne demek istediğini çok iyi anlamıştı.

- Ne mi olmuş? O kadar çok horluyorsun ki balkonlar eğiliyor. Parayı ben çalsaydım ben de bir karavan almak isterdim, diye açıkladı.

Covanni öfkeyle bağırdı:

- Peh, ben hiç horlamam. Ama parayı ben çalsaydım sizi doktora götürüp bu kuruntularınızdan kurtulmanızı sağlardım, dedi.

Herkes gülmeye başladı. Met vazgeçmek nedir bilmiyordu. Palyaçoya,

- Ya sen Rafi, sen parayla ne yapardın, diye sordu.

Rafi:

- Bu çok saçma, diye cevap verdi. Kendini aşağılanmış hissediyordu. Sinirle konuşmaya devam etti:

- Bu kadar çok bozuk parayla ne yapılır ki?

Bu oyun Terza'nın hoşuna gitmişti anlaşılır.

- Ben kendime çok güzel bir şey alırdım. Bir şapka, bir elbise veya Cabriolet!

Yine herkes gülmeye başladı.

Müdür Fabrizio herkesi sessizliğe davet etti.

- Oğlum daha ne gibi soruların var, diye sordu.

Met sakin bir ifadeyle cevap verdi:

- Sorum yok. Parayı kimin çaldığını biliyorum ve bu Tizano değil!

SORU: Sen de Met gibi sorunun cevabını biliyor musun?

5. OLAY

HİLELİ YARIŞ

Fırank solumaya başladı. Sporcu olamıyordu işte. Buna karşılık bir matematik dâhisiydi. Günün birinde Cambridge (Kembiriç) Üniversitesinde matematik profesörü veya NASA'da fizikçi ya da çok daha heyecanlı bir şey olabilirdi. Mesela Los Angeles'ta (Los Encılıs) özel dedektif.

Ama şu anda tempoyu bozmamaya çalışacaktı.

- Hedi, söyle artık! Şimdi düşüp bayılacağım, dedi.

Fırank bir yandan bağıyor bir yandan da yanındaki, üzengiye geçmiş olan çizmeli bir bacağı dürtüyordu. Hedi, aşağıda yüzü kıpkırmızı olmuş arkadaşına muzipçe gülerek bakıyordu. Şu anda atı Dela'ya ısınma hareketleri yaptırıyordu. Biraz kaslarını ısıtacaktır, sonra üç metre engelden atlayacaktır, daha sonra da daha yüksek engellerden atlayacaklardı.

- Şükret ki tam atlarken aklıma gelmedi, diye kıkırdadı.

Fırank:

- Çok komik. Sadece bana hangi eyer örtüsünü almam gerektiğini öğretmek için 30 santim yüksekliğindeki engellerden atlarmaya çalışmak, senin için çok eğlenceli olurdu galiba.

Hedi:

- Hey Fırank, şu kırmızı kareli örtüler yüzünden sana minnettar olduğumu biliyorsun. En sevdiğimiz örtü, neredeyse bizim sembolümüz oldu ve dört senedir bize uğur getiriyor.

Fırank eliyle “tamam” anlamında bir işaret yaptı ve geriye doğru yıkıldı. Yorgunluktan elleriyle kenarlara tutundu. Çok sıcaqlamıştı. Kırmızı ceketini çıkarıp yola koyulduğunda,

- At olarak dünyaya gelmemiş olmam büyük şans, diye mırıldandı kendi kendine.

Göz alabildiğine her yer at doluydu. Kara-yağız, kızıl-kahve, sarı-griden açık kahveye çok değişik renk ve cinste atlar. Onların arasında da heyecanlı turnuva

yarışçıları yer alıyordu. Kardeşinin arkadaşı Karla heyecandan plastik top gibi sürekli zıplıyordu. Okulunun kraliçesi Sandıra ise omzunun üzerinden sarı saçlarını atıp bacak kaslarını çalıştırıyordu. Buradaki oğlanların çoğunun kendisi için geldiğini çok iyi biliyordu. Fırank, ona küçümseyerek baktı. Doğru dürüst ata bile binemiyordu. Atının üzerinde baston yutmuş gibi oturuyordu. Kendisine “hükümdar gibi” diyordu. Fırank ise çok duyarsız olduğunu düşünüyordu. Çünkü atına hiçbir pozisyonda destek olmuyordu.

Buna karşılık Hedi, Dalyah ile çok iyi kaynaşmıştı.

Birileri onun Kaprili⁽¹⁾ tarzında ata bindiğini söylemişti. Eh, tabii, eğer bu atın hareketlerine uyum sağlamak anlamına geliyorsa doğruydu. Fırank o konuları pek iyi bilmiyordu.

Her neyse, şu anda uğurlu eyer örtüsünü bulmak gerekiyordu.

Marsel, alaycı bir tavırla,

- Hey Fırank, efendin seni yine bir yere mi gönderiyor, diye sordu.

Diğerleri gülmeye başladılar. Sandıra da bir kestane ağacına yaslanmış gülüyordu.

Fırank:

- Eeee, işte öyle miskin miskin durmak yerine yarışa hazırlanıp atlarını yalnız bırakmayan biniciler de var, diye cevap verdi.

Sandıra'nın öfkeli yüzünü görünce de içini bir sevinç kapladı.

Marsel alnına parmaklarıyla dokunarak,

(1) Kaprili: Federiko Kaprili, 19. yüzyılda yaşayan İtalyan ordusundaki süvari okulu öğretmenidir.

- Bir gün senin de şansın sona erer arkadaşım, dedi.

Fırank sinirlenmişti.

- Sen sus bakalım Marsel, sen atlardan anlamadığın gibi şansın da anlamazsın. Ata binmekten hiçbir zaman anlamayacaksın çünkü Sandıra da anlamıyor. Matematik ve fizikte de pek şansın yok artık, değil mi, diye çıkıştı.

Fırank, ceketini omzuna asarak geri döndü ve grubu orada öylece bıraktı. Biraz haince davrandığının farkın-

daydı ama Marsel de onu sözleriyle vurmak için hiçbir fırsatı kaçırmıyordu. Böyle devam ederse bu da son bulacaktı çünkü Marsel sınıfı geçemeyecekti.

Örtü, tıpkı Hedi'nin tarif ettiği gibi arabanın yan koltuğunda duruyordu. Tişörtü ve elinde örtüsüyle çalışma sahasına doğru yola koyuldu.

Arkasından biri:

- Hey, ana kuzusu üzerine bir şey al istersen yoksa hasta olursun, diye bağırdı.

Şaşırtıcı bir gelişme oldu ve Marsel ona haddini bildirdi.

- Şşşt sus!

Sandıra da kızıl kahverengi atıyla yola koyulmayı tercih etmişti. Çok güzel bir atı vardı. Neredeyse 1,80 boyundaydı. Hele tüylerinin o parlaması yok muydu?

Sandıra'nın babası Bay Ropet aniden Frank'ın yanında belirdi.

- Ne o kızıma mı bakıyorsun hayranlıkla. Aynı sınıfta mısınız?

Fırank:

- Evet, ama gerçeği söylemem gerekirse ben atı hayranlıkla seyretmişim, diye cevap verdi.

Bay Ropet yüksek sesle bir kahkaha attı ve arkadaşı Fırank'ın omzunu sıvazladı.

- Senin yaşında ben de kızlarla değil atlarla ilgilenirdim. Ama haklısın Bilizad gerçek bir engelli koşu atı. Asil bir soydan geliyor. Bu atla da kazanamazsa ben bir şey bilmiyorum artık, dedi.

Fırank, kendi kendine bir şeyler mırıldandıktan sonra

özür dileyip Bay Ropet'in yanından ayrılmak istedi.

Bay Ropet:

- Hadi git, yanında eyer örtüsü var. Demek ki biri seni bekliyor, diye karşılık verdi.

Fırank, teşekkür ederek başını salladı ve Hedi'ye doğru koştu.

- Nesi var, diye sordu Hedi.

Fırank:

- Gerçek bir atlama makinesi. Babası almış. Mutlaka kazanması için yardım ediyor galiba.

Hedi başını sallayarak,

- Saçma, atın üzerinde oturmaktan daha başka şeyler de yapmak lazım bunun için, dedi.

Fakat Fırank onun tedirgin olduğunu hissetmişti ve teselli etmek istercesine,

- En azından uğurlu örtün yanında, dedi.

Hedi gülerek,

- Doğru, diye cevap verdi.

Fırank, seyirci tribününe gitmeden önce,

- İyi şanslar, dedi.

Seyircilerdeki heyecan, binicilerin heyecanı kadar yüksekti. Anne-babalar, kardeşler, arkadaşlar hep birlikte umut edip hep birlikte aynı korkuyu yaşıyorlardı. Bazıları binicilere sesleniyordu.

- Başaracaksın Luse, biliyorum!

Sarı elbiseli kadın tam Fırank'ın kulağının dibinde bağırmıştı. Biraz sonra da çaprazındaki adam kendini tutamamıştı.

- Sana ne dedim Malte? Sakin başlamalısın. Sakin!

Sakin ol demesine rağmen babanın çok heyecanlı

olduğu her hâlden belliydi. Sonra sustu.

Sandra, Bilizad ile geliyordu. Onlar gerçekten harika bir ikiliydi. Tura kendilerinden emin bir şekilde başladılar ve gerçekten de hatasız bütün engelleri aştılar. Her şey çok düzgün gitti. Atı çok daha zor engellere alıştırtı anlaşılan. Bir alkış koptu. Sandra, değerlendirmede ilk sıraya oturmuştu. Zaferden emin bir hâlde seyircilere el sallayıp kayboldu.

Fırank:

- Hedi bunu aşabilir. Sadece daha hızlı olmalı, diye düşündü.

Sonuçta ilk defa engelli atlama yapmıyordu.

İşte geliyordu. Fakat bir şeyler her zamankinden farklıydı. Dalyah huzursuzca sağa sola gidip sürekli yelesini sallıyor ve kafasını arkaya atıyordu. Fırank, Hedi'nin eğilip sakinleştirmek için atını okşadığını görüyordu. Bir an için her şey normale dönmüş gibiydi. İlk üç engeli problemsizce aştılar. Fırank saatine bakıp zamanı kontrol etti. Çok iyi, bu yeterliydi. Fakat birden bir çılgılık duydu. Başını kaldırıp baktığında Dalyah'ın nasıl çıldırıp birdenbire yukarı sıçradığını gördü. Ayağa fırladı. Hedi, son anda atın yelesine tutunup kenardan aşağı doğru kaydığını gördü. Tur sona erdi. Kalabalıktan homurdanmalar yükseliyordu. Neler oluyordu? Hedi ve Dalyah genellikle çok uyumlu bir ikiliydi. Her şeyin bittiği şu anda kısırak binicisinin yanında kuzu gibi duruyordu.

Fırank kalabalığı yararak Hedi'ye doğru koştu. Başını iki yana sallayarak Dalyah'ın dizginlerinden çekerek götürdü.

Hedi:

- Bir şey söyleme, her şeyi mahvettik. Üff, şimdi o kibirli keçi kazanacak, diye canı sıkkın bir şekilde söylendi ve arabaya doğru ayaklarını sürüyerek yürüdü.

- Dalyah'ın eyerini çıkaracağım. Ödül törenini seyredebileceğimi hiç zannetmiyorum, diye devam etti.

Hedi'nin ailesi de koşarak gelmişti. Annesi Hedi'yi kollarına alarak,

- Canım benim, üzülme. Her zaman kazanılmaz, diye teselli etti.

Babası ve küçük kardeşi de annesini onaylayarak,

- Bir dahaki sefere her şey düzelir, diye sırtını sıvazladılar.

Fırank, Dalyah'ı tutup boynunu okşadı. Bu arada Hedi'nin babası da oğlunun eline tutuşturduğu eyeri aldı. Yeşil örtüyü sürücü kabinine atıp Dalyah'ı kurulamaya başladı. Hedi, yanında duruyordu.

- Hey Fırank, yardımın için teşekkür ederim. İşe yaramadı ama harikaydın, dedi.

Fırank, utanarak başını öne eğdi.

Hedi ailesine anlatmaya devam ediyordu.

- Gerçekten Dalyah'ın eyerini bile bağladı.

O anda Fırank:

- Ne yapmışım, diye irkildi.

- Ben Sandıra ile konuşurken Dalyah'ın eyerini bağladın. Seni gördüm. Sandıra da gördü. Bu kadar mütevazı olma. Bunu yapabildiğini bilmiyordum. Sürpriz mi olacaktı, diye sordu gülerek.

Fırank'ın aklına çok kötü düşünceler geldi.

- Benim olduğumu nereden biliyorsun?

Hedi şaşkındı.

- Hadi yapma, senin kırmızı kapüşonlu ceketini yüz metre ileriden tanırım. Ne oldu ki birden sarardın?

Fırank kendinden emin arabaya gidip eyer örtüsünü kaptı.

- Uğurlu örtünü almıştın değil mi?

- Neden?

- Birinin seni sabote ettiğini düşündüğüm için soruyorum. Kim olduğunu da biliyorum!

Hedi'nin babası:

- Oğlum bu tür suçlamalarla çok dikkatli ol, diye uyardı.

Fakat Fırank yeşil örtüyü kapmıştı bile. Örtüyü silkeledi ve küçük yeşil, dikenli bir şeyler dökülmeye başladı.

- Gördünüz mü?

Hedi, öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

- Bu inanılmaz, diye solumaya başladı.

SORU: Ne olduğunu sen de anladın mı?

6. OLAY

YANLIŞ ARABACI

Sitefan iç çekip sıcaktan alev fişkırان yerlere bakarak ailesinin arkasından yavaş yavaş yürümeye başladı. Yaz tatilini özellikle de Viyana'da geçirmeleri gerekiyordu. Çünkü anne ve babası burada tanışmışlardı. Bu çok romantik olabilirdi ama burada Sitefan için yaşanacak heyecanlı bir şeyler yoktu. Bütün gün eski duvarları yani kiliseler, tiyatrolar ve opera binalarını geziyorlardı. Çay salonları bile turistler için hem içten hem de dıştan beğenilmesi gereken yerlerdi. Arada bir buzlu çay içip burada toplanarak Viyana'nın meşhur kahve çeşitlerini ısmarlayan insanları seyretmek problem değildi aslında. Ayrıca anne ve babası hatıralarda yüzdükleri için onu rahat bırakıyorlardı.

Ne “Şuraya bir bak Sitefan” ne de “Ne kadar güzel değil mi? Hangi yüzyıldan kalma olduğunu tahmin edebiliyor musun?” gibi sorular yoktu.

Ama yine de bütün şehirde arkalarından sürüklenmek, yavaş yavaş canına tak etmeye başlamıştı. Evde kalmayı tercih ederdi.

Orada atı Doner ile gezintiye çıkar, günün geriye kalan kısmını da ahırda geçirirdi ve belki de biraz engelli atlama çalışırlardı. Seneye gençler turnuvasına katılacaktı. Tabii ki kazanacaktı çünkü Doner sadece çok iyi

bir koşucu değil aynı zamanda çok iyi bir atlayıcıydı. Üç metre yükseklikteki engeller onun için çocuk oyuncağıydı. Ama Sitefan'ın hatırına can sıkıcı otuz santimlik engellerden de atlıyordu.

- Ne gülüyorsun?

Annesinin sesi onu hayallerinden koparmıştı. Babası ise ona meydan okuyarak hafifçe dürttü.

- Kesinlikle bir kızla ilgilidir.

Sitefan:

- Hey Allah'ım. Buraya geldiğinizden beri sadece aşktan bahsediyorsunuz, diye çıkıştı.

Anne ve babası gülmekten kendilerini alamadılar.

Babası:

- Çok mu kötü? Arada bir değişiklik olsun diye atlardan mı bahsedelim?

- Baba sen atlardan anlamazsın ki. Sen kara yağız ile süt kırısı arasındaki farkı bile bilemezsin.

- Tabii ki ayırt edebilirim! Kara yağız siyah, süt kırısı denilen at cinsi de beyaz renk olur. Koyu renk atın ye-

sinde ve cildinde birçok renk pigmentleri⁽²⁾ vardır. Açık renk olan atta yoktur.

Sitefan, şaşırmişti. Renk pigmentleri ile ilgili konuyu kısa bir süre önce biyoloji dersinde, koyu ve açık renk deri konusu işlenirken öğrenmişti. Öğretmen, bazı insanların güneşte neden daha çabuk yandığını, diğerlerinin ise neden kızardığını ve yanıkların meydana geldiğini açıkladı. Tabii ki ciltteki renk pigmentlerinden dolayı.

Sitefan, yüksek sesle düşünmeye başladı.

- Aslında atlarla insanlar o kadar da farklı değil.

Anne ve babası yine gülmeye başladılar. Sitefan tatilin eğlencesiydi. Babası at gibi kişnedi. Öyle ki yan masadaki insanlar başlarını uzatıp ne olduğuna baktılar. Annesi kızarak eşine hafifçe vurdu ve,

- Saç ve cilt rengi açısından olabilir ama bu kafede atlara hizmet vermiyorlar bilesin, diye uyardı.

Babası ise:

- Harika o zaman sen ısmarlayacaksın demek ki.

(2) pigment: İnsan gözünde ve nesnelere genellikle dış yüzeylerinde bulunarak renklerin oluşmasını sağlayan özel moleküldür.

Atların ödemesine de izin yoktur mutlaka, diye karşılık verdi.

Neşe içinde dışarı çıktılar. Sitefan yolun karşısında bir fayton görmüştü.

- Bakın, diye bağırdı.

Ailesi hemen anlamıştı.

Babası:

- Hadi o zaman küçük bir şehir turu yapalım, dedi.

Sitefan şehir turu yapmaktansa çayırda ata binmeyi

tercih ederdi. Nasıl olsa son günlerde önemli olan her yeri görmüştü ama ne fark ederdi ki.

Arabacı şapkasını yüzüne çekmiş, yakan güneşin altında uyukluyordu. Biri kahverengi, diğeri beyaz iki güzel atın gözünde meşin gözlükler vardı. Sitefan onu görüp korkmasınlar diye yavaşça önden yaklaştı. İki de kulaklarını dikip sessizce solumaya başladılar. Sağdaki atı dikkatlice okşamaya başladı. Ama soldaki geriye doğru sıçrayıp kulaklarını dikerek başını salladı. Bu hareketten arabacı uyandı.

- Dikkat et oğlum. Günlerdir huzursuz ve isteksiz, diye uyardı.

Dizgileri çekti. At geriye kaçtı, başını çevirip ağzı ve burun delikleriyle kahve renkli atın sırtına sürtündü. Bunun üzerine o da huysuzlaştı.

Arabacı:

- Ne demek istediğimi görüyor musun? Bugün çok yaramaz, dedi.

Sitefan'ın annesi:

- Gel Sitefan başka bir fayton arayalım, dedi.

- Ama hanımefendi, size hiçbir şey olmaz ben atlarımı kontrol altında tutuyorum. Sadece biraz inatçı bugün ama siz bunu hissetmeyeceksiniz bile.

Arabacı Sitefan'ın ailesini ikna etmek için anlatıp duruyordu. Sitefan beyaz ata dokunmadan biraz daha yaklaştı. Arabacının ondan bahsederken hep aygırmış gibi bahsetmesini anlayamamıştı, beyaz at düpedüz kısraktı. Belki de Viyana'da argo konuşmalar bu şekilde oluyordu.

Fakat hayvanın ağzındaki kırmızı kabarcıklar ve bu-

run deliğindeki kabuk dikkatini çekmişti. Düşünmeye başladı. Hâlâ konuşmaya devam eden arabacının sözünü kesip,

- Bu atlar sizin mi, diye sordu.
- Ne? Tabii ki. Dizginleri elimde görüyor musun?
- Yani size ait olup olmadığını öğrenmek istemiştim.

Akşam olunca kendi ahırlarına mı götüreceksiniz?

Arabacı:

- Bunları neden sorduğunu anlayamadım. Biniyor musunuz, binmiyor musunuz?

Sitefan, öne, arabacının yanına oturdu. Anne ve babası da şaşkın bir hâlde arkaya geçtiler. Oğullarının ne yapmaya çalıştığından haberleri bile yoktu. Fakat Sitefan neler olduğunu anlamıştı.

- Ahırlara gidelim, dedi.

Arabacı itiraz etti.

- Hayır, ben bugün daha yeni işe çıktım.
- Burası sizin her zamanki durağınız, değil mi?
- Evet ama ne demek oluyor bu?

Sitefan dizginleri eline aldı ve atlar yola koyulmuştu bile. Arabacı küfürler savurarak dizginleri tekrar ele geçirmeye çalışıyordu. Fakat bir süre sonra Sitefan ona dizginleri kendi elleriyle verdi.

Birkaç metre sonra büyük posta idaresinin gölgesinde durdular.

Sitefan arabacının öfkesini dikkate almadan,

- Size bir teklifim var. Şimdi ahırlara gidelim. Kısrığı başka bir atla değiştirin ve ben atlardan hiç mi hiç anlamadığınızı kimseye söylemeyeyim, dedi.

Sitefan'ın babası öne eğildi.

- Ne demek istediğini anladım galiba oğlum. Çok iyi gözlemledin.

Sitefan'ın annesi de başını evet anlamında salladı.

- Ama temel bilgileri öğrenmesini ve atlara ileride kendi bakmasını şart koşalım. Aferin oğlum sen olmasaydın zavallı hayvan daha çok zarara uğrayacaktı, dedi.

Arabacı üç yolcusuna şaşkınlıkla bakıyordu. Ne olduğunu hâlâ anlamamıştı. Çaresizce başını salladı.

Sitefan:

- Yaa, benim babam bile sizden daha çok şey biliyor.
Hadi gidelim, dedi.

SORU: Arabacıyı ele verenin ne olduğunu sen de anladın mı? Sitefan arabacının atlardan anlamadığını nereden anladı?

7. OLAY

KAYBOLAN AT

Jaki'nin ikizi Denis muzipçe gülüyordu.

- Jaki itiraf et kaybettin!

Jaki ikizine yalvarıyordu:

- Ne olur Denis, bir kere daha deneyeyim. Her zaman yapabiliyordum.

Denis başını iki yana sallıyordu.

- Kimse seni zorlamadı. Kaç gündür at üzerindeki becerilerinle övünüp duruyorsun ama yap dediğimizde hiçbir şey bilmediğin ortaya çıkıyor.

- Tabii ki yapabiliyorum. Ama demin olmadı. Yalan söylediğimi düşünmüyorsun herhâlde?

Jaki, iyice sinirlenmişti. Denis gülmemeye çalışırken,

- Bunu iddia etmiyorum. Böyle bir iddiada yapabi-

leceğinin en iyisini yapmadığına inanamıyorum. Eğer yaptıysan başarman gerekirdi.

İkizlerin annesi, elinde içi meyve dolu bir sepetle bahçeden geliyordu.

- Çocuklar siz ne tartışıp duruyorsunuz. Biraz barış içinde yaşayamaz mısınız, diye çıkıştı.

- Jaki bir haftadır, otağı atın üzerinde ayakta geçebileceğini söylüyordu. Bugün onunla iddiaya girdik. O kazanırsa en iyi çakımı ona verecektim, kazanamazsa

o bana bilgisayar oyununu verecekti ve avludaki bütün çizmeleri temizleyecekti. Sonuçta yapamadı, yarısını bile geçemedi.

- Jaki, Denis, size bu tehlikeli oyunlardan uzak durmanızı söylemiştim. Jaki yaralanabilirdi!

Bayan Haris, her zaman çılgın çocuklarıyla ilgili endişe duyuyordu. Oturdukları at çiftliğinde onlar için çok fazla tehlikeli oyun seçeneği vardı.

- O zaman çizme temizlemeyi yasaklamalısın, anne. Düşünsene ya fırça elimden kayıp da elimi yaralarsam!

Jaki'nin bu taktikle annesinin karşısında hiçbir şansı yoktu.

Denis:

- İddia borçlarını yerine getirmelisin, dedi ve memnun bir ifadeyle sırtıttı.

Jaki, yüzünü buruşturdu.

Bay Haris çiftlikte eski arkadaşı Valta ile konuşuyordu. Birçok insanın yaptığı gibi o da yarış atını Haris ailesinin çiftliğine bırakıyordu.

- Manred, sizin Şırah harika bir arap atı oldu. Onu damızlık aygır olarak ödünç vermeyi düşünüyor musun?

Bay Haris gururla,

- Evet, Şırah gerçekten çok iyi bir at. Yakında damızlık olarak kullanabiliriz. Kasamıza biraz para girer hiç olmazsa. Asil bir soydan geliyor. Onu damızlık olarak kullanırsak sahiplerine iyi paralar kazandıran çok iyi taylara babalık eder, dedi.

Valta yüksek sesle düşünmeye başladı:

- İyi iş vallahi. Senin bir kısrağın var, tayı olsun diye bir aygır ödünç alıyorsun, tayı büyütüp satıyorsun ve tayın yetiştirilmesiyle ilgisi olmayan aygırın sahibine para ödüyorsun.

- Evet ama aygır olmadan tay olmuyor. Ayrıca benim de aygırla ilgili emeğim ve masraflarım var.

Valta düşünceli bir tavırla,

- Haklısın galiba, dedi.

- Merhaba Filip. Eve mi gidiyorsun?

Bay Haris, ahırdan çıkan genç adamı selamlıyordu.

Filip:

- Evet, bugün biraz erken gitmem gerekiyor. Ceketimi ve çizmelerimi küçük odaya götürüyorum, diye cevap verdi.

Küçük oda diye kulüp salonunun girişindeki holden bahsediyordu. Kulüp salonu, buraya ata binmeye gelen herkese aitti.

Bay Haris:

- Tamam, yarın sabah geliyorsun değil mi, diye sordu.

Filip:

- Tabii, her zamanki gibi.

Haris ailesinden başka, çiftlikte Filip kadar çok vakit geçiren kimse yoktu. Bayan Haris sık sık onun da aileden olduğunu söylüyordu.

Denis:

- Bir çizme daha. Kaçabileceğini zannetme. Son çizme parlamadan bir yere gitmem, diye kardeşini iğneledi.

Jaki, homurdanıyordu ama bu işten kurtulamayacağını da biliyordu.

Ertesi sabah Bay ve Bayan Haris kulüp salonundayken Jaki kapıyı açıp,

- Şırah yok! Kaçmış, diye bağırmaya başladı.

Bay Haris, hemen ayağa fırladı.

- Olamaz. Ben hemen aşağıdaki otlığa gidiyorum.

Baba kız fırlayıp giderken Bayan Haris orada kaldı.

O sırada uğraştıkları rafları yapmaya devam edecekti.

- Şu anda orada bir şey yapamam nasıl olsa, diye mırıldanıp işe koyuldu.

Bay Haris, kızıyla otlığa geldiklerinde Denis orada onları bekliyordu.

- Şırah'ın kaçtığını zannetmiyorum. Bakın her yerde ayak izleri, hatta araba lastiği izleri var. Dün akşam yağmur yağdı ve izler silindi. Bunlar yeni olmalı, dedi.

Bay Haris otlaktaki parmaklıklara yakın yerlerdeki çamurlu toprağı inceliyordu. Her yer nal, ayak ve araba lastiği iziyle doluydu.

Jaki:

- Bunun nasıl olduğunu anlayamıyorum. Yabancılar arabalarıyla otağa gelseydi Peluk mutlaka havlardı.

Bay Haris de ona katılıyordu.

- Evet haklısın. Peluk çiftliktekilerle yabancıları ayırt edebilir ve birisi atları çalsaydı farkına varır, havlardı.

Denis:

- Belki polisi çağırmalıyız. Anneme haber vereyim, dedi.

Tam yukarıya, avluya geldiğinde Filip'in arabasından indiğini gördü.

- Filip düşünsene Şırah'ı çalmışlar, diye bağırdı.

Filip dehşete düşmüştü.

- Hayır, olamaz. Dur bekle ceketimi ve çizmemi alıp geleyim. Belki bir şeyler buluruz, dedi.

Terasa doğru koşular. Filip küçük odaya dalıp başka ayakkabı giydi. Bu arada Denis annesine koşup polise haber vermesini rica etti. Denis haberi verdikten sonra Filip de küçük odadan çıktı. Oradan koşarken Bayan Haris'i selamladı ve Denis'in yanına, terasa atladı. Kendiliğinden kapanan kapıdan annesinin bağırmasını duydu.

- Aman Allah'ım! Bütün oda çamur içinde kalmış!

Veya ona benzer bir şey duydu. Denis bazen annesine hayret ediyordu. Böyle bir durumda odanın kirlenmesine nasıl kızabilirdi. Sonuçta normal zamanda, Filip de kulüp salonundan geçerken diğerleri gibi çizmelerini çıkarıyordu. Jaki, çok heyecanlıydı.

- Sonunda gelebildiniz. Polis geliyor mu, diye sordu.

Bay Haris de öfkeyle bir aşağı bir yukarı gezip duruyordu.

- Böyle bir şeyi kim yapar? Kim çalar atımı?

Filip parmaklıklara gidip uzman edasıyla incelemeye başladı.

- İz yok. Burada hiçbir şey yok, dedi.

Bay Haris öfkeyle,

- Çamurda dolaşmaya devam edersen yerdeki izler de yok olacak, diye söylendi.

Filip korkuyla kenara sıçradı.

- Özür dilerim.

Denis, düşünceli bir hâlde,

- Sanırım izlere ihtiyacımız yok artık, dedi.

Herkes Denis'e bakakaldı. Herhâlde Denis, Şırah'ın başına gelenleri çözmüştü.

SORU: Sen de çözdün mü?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Esrarengiz Yangın):

Mari uyandığında ayak sesleri duyduğunu zannetti. Sonra Toto'nun havlamasıyla uyandığını düşünerek rahatladı. Yangın onu şüphelendirdi. Ya ilk hissettikleri doğruysa? Öyle olsaydı çok iyi bir bekçi köpeği olan Toto'nun uyarması gerekirdi. Tabii ki gelen tanıdık biri değilse. Havlaması çok dostçaydı. Tıpkı yola çıkmadan önce Tom'un ona bir şeyler verdiği gibi havlamıştı. Üstelik Tom, Manu'yu eski ev ile samanlığı yıkması için ikna etmeye çalışıyordu ama artık buna gerek kalmamıştı.

Mari'nin şüphesi, daha sonra Ada ile birlikte ortaya çıkardıkları izlerle sağlamlaştı:

Benzin izi kundaklamayı ispat ediyordu. Mari'nin bulunduğu izmarit Tom'un garip karanfil kokulu sigarasıydı. Ayrıca Ada, Tom'un kırmızı arabasının boya izlerini yol kenarında kırılan ağaç dallarında buldu. Bu demekti ki Tom'un arabasında da çizikler vardı. Olayın suçlusu Tom idi.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Yorgun Atlar):

Atlar gerçekten yeteri kadar yem alamıyordu. Veya şu şekilde söylemek daha doğru olurdu. Doğru yemi alamıyorlardı. Andi, pahalı yemi satıp yerine daha ucuz yem alarak para kazanıyordu. Farklı yem verdiğini kimse anlamasın diye de yemi mavi çuvallara dolduruyordu. Karolin ve Mişa boş mavi çuvalları el arabasına koyup ormana doğru gittiğini görmüşlerdi. Mişa ormanda eski beyaz çuvallara takılarak düşmüştü. Bu da Andi'nin yeni bir motosiklet için bu kadar parayı nereden bulduğunu ispatlıyordu.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (At Yarışı):

Gri Yıldırım'ın jockeyi, zayıf görevliyle birlikte atı değiştirmişti. Aylardır Gri Yıldırım'a tıpatıp benzeyen gri bir aygırı çalıştırdılar. Hedefleri bahislerde yanıltmaktı. Çünkü dayısı ona şu şekilde açıklamıştı: Bir ata ne kadar az kişi bahis oynarsa at kazandığında o kadar çok para

kazandırır. Hilebazların tuttuğu ata bir servet yatıran bir adam dışında kimse Gri Yıldırım'a para yatırmak istememişti. Zafer kazanıldığında da atın gerçek olmadığı fikri kimsenin aklına gelmezdi.

Beti'nin esas hoşuna giden atın kulağının arkasındaki komik beyaz lekelerdi. Değiştirilen atın kafasının arkası ise tek renkti, yani gri. Beti, kendisine inanmayan sunucuya, monitörden lekeleri olmayan sahte atı gösterdi.

Yarışlar durduruldu ve teşekkür olarak Beti'ye bir senelik yarış biletleri hediye edildi.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Çalınan Kasa):

Mari, olaydan sonra sadece bozuk paraların çalındığını bildirdi. Met orada bulunanları bilgi vermemeleri konusunda uyardı. O hâlde kasada bütün paranın değil, sadece bozuk paraların bulunduğunu sadece hırsız bilebilirdi. Soru sorulan herkes, o paraya sahip olsalardı, alacaklarından ve yapacaklarından bahsetti. Sadece biri

yalnızca bozuk para olduğunu ve hiçbir şeye yaramayacağına biliyordu: Palyaço Rafi.

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Hileli Yarış):

Marsel ve arkadaşları Dalyah'ın eyer örtüsünü değiştirdiler. Bununla da kalmayıp arasına kestane kabukları yerleştirdiler. Dalyah'ın üzerine bir ağırlık bindiğinde kabuklar ona batacaktı. Marsel veya arkadaşlarından biri bunu tanınmadan yapabilmek için Fırank'ın kırmızı kapüşonlu ceketini kullandı. Bu yüzden Marsel, Fırank'ın ceketini almasını istemiyordu. Büyük ihtimal Sandıra da bu komploya dâhildi. Sandıra bu arada Hedi'nin dikkatini başka yerlere çekmeye çalışıyordu. Ayrıca Hedi'ye, Dalyah'ın eyerini bağlayan kişinin Fırank olduğunu da o söylemişti. Yani bile bile Hedi'yi yanıltmıştı.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Yanlıı Arabacı):

Kafede Sitefan ve ailesi renk pigmentleri ve neye yara-

dıkları hakkında sohbet ediyorlardı. Sitefan bu anlamda insanlar ile atların pek farklı olmadığını fark etmişti. Aynı insanlardaki gibi açık renk atlar da güneş yanığına meyilliydiler. Özellikle albinolar,⁽³⁾ beyaz atlar, sarı-gri atlar ve kızıl-kahve atlarda güneş daha tehlikelidir. Ağızda, burun deliklerinde kabarcıklar ve kızarıklıklar meydana gelir. Zamanla bunlar kaşınır ve kabuk bağlar. Aynı şey beyaz renkli kısrağa da olmuştu. Sitefan onu okşamaya başladığında geri kaçıp kaşınan yerlerini yanındakine sürterek kaşdı. Bu da arabacının suçuuydu. Zamanın çoğunu yakıcı güneşte müşteri bekleyerek geçirdiğini kendisi anlatmıştı. Bu işten anlasaydı atlardan birinin gölgede durmasını sağlardı. Ayrıca ilk güneş yanığını fark ederdi.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Kaybolan At):

Denis bazı ipuçlarını birleştirdi. Birincisi at hırsızı, Haris Çiftliği'ne sık sık gelen biri olmalıydı. Aksi tak-

(3) albino: Cildinde, saçlarında ve gözlerinde renklenmeyi sağlayan melanin pigmenti eksikliği bulunan canlılar.

dirde oban köpeği Peluk, Şırah çalındığında havlardı. Annesinin sözlerini hatırladı. Filip'in ayakları o kadar amurluydu ki kulüp salonuna girdiğinde her yeri batırmıŐtı. Ama Denis kardeşinin bütün çizmeleri nasıl temizlediğine Őahit olmuştu. Demek ki Filip onları gece yeniden giydi.

Filip sonunda suçunu itiraf etti. Şırah'ı yakındaki bir at çiftliğine damızlık aygır olarak ödünç vermişti. Böylece Şırah ertesı gün geri alındı.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi alan yazar çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Berlin’de yaşayan Ulrike Rogler yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adamadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmişti.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: İnes Markowski

1971 yılında Sonneberg’de dünyaya gelmiştir. Medya tasarımı eğitimi almıştır. Daha sonra da grafik tasarımcısı olarak Burgkundstadt’ta görev yapmıştır. 2003 yılı başından beri serbest medya tasarımcısı ve sanatçı olarak görev yapmaktadır.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya’da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü’nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

Afacan Dedektifler

